

BOJ A KONTEMPLACE

Dnes nemůže křesťan zůstat v zadním voji lidstva při jeho bojích. Ale jde o to, nenechat se pohltnout. V boji za to, aby mohli promluvit utlačení, lidé bez hlasu, v boji za osvobození každé lidské bytosti, je jeho místo v prvních řadách.

Ale současně křesťan vycití tuto podstatnou skutečnost: boj za člověka a spolu s ním vyvěrá z jiného boje v jeho nitru, tam kde jsme každý jiný. Tam se přichází k bráně kontempace.

Boj a kontempace: jsme snad vedeni k tomu, abychom svou celou existenci umístili mezi tyto dva póly?

Kontempace, modlitba, toto sestoupení do Božích hlubin, není k tomu, abychom se cítili dobře ve své kůži. Modlit se, ne kvůli nějakému užitku, ale abychom vytvořili spojení nás vnitřně svobodných lidí s Kristem.

Když se člověk pokouší dát tomu spojení výraz slovy, jde o vědomé modlení. Ale inteligence vyjadřuje pouze povrch osobnosti. Jak rychle je v koncích ... a mlčení navozuje zdání, že je znamením Boží nepřítomnosti.

Lépe než utkvět v suchopáru mlčení je uvědomit si, že se tu otevírají netušené tvořivé možnosti. Ve spodních vrstvách lidské osobnosti, v podvědomí, se modlí Kristus, jak si ani neumíme představit. Proti nesmírnosti této skryté Kristovy modlitby v nás je naše výslovná modlitba něco nepatrného.

Tak je to: podstata modlitby se děje vždy ve velkém mlčení. Každá modlitba se stává námahou pro člověka v osamění. Bůh stvořil člověka jako bytost společenskou. Snad proto začne být kontempace snadnější, když se prožívá s jinými?

Mlčení kontempace! V každém z nás jsou propasti neznáma, pochybností, násilí, neviditelného trápení ... a také zákoutí viny, nepřiznaného, kde se rozevívá nesmírné prázdno. Dorážejí nápory vášní a člověk neví odkud, snad z rodové nebo genetické paměti.

Když necháme s důvěrou svého dětství modlit se v sobě Krista, přijde den, kdy se i propasti projasní. Později zjistíme, že v našem nitru došlo k revoluci. Vytrváme-li dlouho, vzejde z kontempace štěstí. A štěstí svobodných lidí se stane motorem našeho boje za lidi a s nimi. Bude v něm odvaha a energie vzít na sebe i rizika. Z něho se na nás rozleje jásavá radost.

Roger Schutz (Lutte et Contemplation, 1973)